

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a Mgr. et Ing. et Bc. Radovana Havelce v právní věci stěžovatele **O. K.**, zastoupeného JUDr. Ladislavou Palatinovou, advokátkou se sídlem v Kroměříži, Vejvanovského 468, za účasti **Policie České republiky, správy Jihomoravského kraje**, se sídlem v Brně, Kounicova 24, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 9. 2005, č. j. 30 Ca 156/2004 – 24,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 21. 9. 2005, č. j. 30 Ca 156/2004 - 24, byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí ředitele Policie České republiky správy Jihomoravského kraje (dále jen „účastník“) ze dne 5. 9. 2003, č. 1753, kterým bylo změněno rozhodnutí ředitele Policie České republiky Okresního ředitelství Kroměříž ze dne 23. 6. 2003, č. 519, o propuštění stěžovatele ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky podle ust. § 106 odst. 1 písm. d) zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o služebním poměru“). Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že skutečnost, že stěžovatel je pro jednání, které je ve smyslu ust. § 106 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru hodnoceno jako porušení služební přísahy a služební povinnosti zvláště závažným způsobem, také trestně stíhán, není z hlediska ukončení služebního poměru propuštěním právně relevantní. Ze žádného ustanovení zákona o služebním poměru nelze totiž dovést, že rozhodnutí o propuštění policisty ze služebního poměru je podmíněno pravomocným skončením trestního řízení, které je proti policistovi vedeno za totéž jednání.

Obdobný závěr platí podle krajského soudu i ohledně aplikace ust. § 27 odst. 1 a násl. zákona o služebním poměru. To, že podle odst. 2 citovaného ustanovení je možné v případě, kdy je proti policistovi vedeno trestní stíhání, zprostit ho výkonu služby do pravomocného skočení trestního stíhání, v nijakém ohledu nepřekáží vydání rozhodnutí o propuštění policisty ze služebního poměru, jsou-li splněny podmínky uvedené v ust. § 106 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru. Rozhodnutí soudu o prokázání či neprokázání viny není tedy okolností, která by odůvodňovala závěr, že stěžovatel v daném řízení neměl možnost se plně k celé věci vyjádřit.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. V ní namítal, že při nařízeném jednání neměl možnost se k věci vyjádřit, když krajský soud dovodil, že jeho výslech nemá pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí žádný význam. Podle názoru stěžovatele není rozhodnutí krajského soudu správné, neboť i přesto, že soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, musí se zabývat touto skutečností, zda tento skutkový a právní stav byl spolehlivě zjištěn. Touto skutečností se soud nezabýval vůbec, přičemž pokud by stěžovateli umožnil vyjádřit se k věci, jako jeden z podpůrných důkazů by byla i ta skutečnost, že byl rozsudkem Okresního soudu v Kroměříži ve věci vedené pod sp. zn. 3 T 123/2003 obžaloby pravomocně zproštěn, a to dne 25. 11. 2003, když rozsudek nabyl právní moci dne 16. 12. 2003. Tato skutečnost vyvrací tvrzení účastníka, že bylo spolehlivě zjištěno, že stěžovatel porušil služební přísahu zvláště závažným způsobem, a to způsobem, který je uveden v napadeném rozhodnutí. Z výše uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby rozsudek krajského soudu byl zrušen a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Účastník se ve vyjádření ke kasační stížnosti zcela ztotožnil se stanovisky a závěry krajského soudu uvedenými v odůvodnění napadeného rozsudku a zdůraznil, že předmětný rozsudek se zcela opodstatněně opírá jak o konzistentní judikaturu - rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 20. 12. 2000, č. j. 6 A 143/99 - 28, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2003, č. j. 6 A 48/2001 - 76, a ze dne 3. 9. 2003, č. j. 5 A 56/2002 - 31, tak i o ustálenou soudní praxi. K věcné stránce podané kasační stížnosti uvedl, že v nalézacím řízení před vydáním prvostupňového rozhodnutí ve věcech služebního poměru, kterým byl stěžovatel propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky pro porušení služební přísahy zvláště závažným způsobem, bylo stěžovateli toto porušení plně prokázáno, přičemž odkázal na kontrolní spis ze dne 23. 6. 2003, č. j. ORKM-8/SKS-KN-2003, který je součástí podkladového spisu. Jak z předmětných listinných důkazů vyplývá, stěžovatel svým jednáním v souvislosti s opakovaným užíváním psychotropní látky pervitin, předáváním této drogy jiným osobám a dokonce návodem ke způsobu užití drogy jiné osobě zcela nesporně prokázal, že jako příslušník Policie České republiky s více jak desetiletou praxí nemá dostatek kázně, odpovědnosti a morálně volných vlastností pro výkon služby, když v rozporu se služební přísahou místo toho, aby jednal v souladu se zákony, sám psychotropní látku pervitin užíval, objednával, předával ji jiným osobám a dokonce jiné osobě ukázal, jak drogu užít. Stěžovatelem použité zpochybnění napadeného rozsudku krajského soudu proto účastník hodnotil jako jeho zcela subjektivní názor, který je evidentně ovlivněn neúspěchem v přezkumném soudním řízení. Proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě podané kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody,

kteřé uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Námítka stěžovatele, že neměl možnost se k věci vyjádřit, když krajský soud dovodil, že jeho výsledek nemá pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí žádný význam, je podle Nejvyššího správního soudu nedůvodná. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl např. v rozsudku ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 – 89, který byl publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 618/2005, soud rozhodne, které z navržených důkazů provede a které nikoli, což jej však nezavazuje povinnosti takový postup odůvodnit. V daném případě krajský soud svůj postup odůvodnil a uvedl, z jakého důvodu neprovedl stěžovatelem navržené důkazy. Navíc tvrzení stěžovatele, že neměl možnost se k věci vyjádřit, není pravdivé, protože podle protokolu sepsaném dne 21. 9. 2005 byla stěžovateli dána možnost, aby se k věci vyjádřil.

Rovněž druhá námitka stěžovatele, že se krajský soud nezabýval tím, zda skutkový a právní stav byl spolehlivě zjištěn, když stěžovatel byl rozsudkem Okresního soudu v Kroměříži ze dne 25. 11. 2003, sp. zn. 3 T 123/2003 obžaloby pravomocně zproštěn, což vyvrací tvrzení účastníka, že bylo spolehlivě zjištěno, že stěžovatel porušil služební přísahu zvláště závažným způsobem. Ustanovení § 106 odst. 1 zákona o služebním poměru stanoví, v kterých případech může být příslušník Policie České republiky propuštěn ze služebního poměru. Podle písm. d) citovaného ustanovení může být propuštěn ze služebního poměru, jestliže porušil služební přísahu nebo služební povinnost zvláště závažným způsobem. I když souběžně se správním řízením, jehož výsledkem bylo vydání napadeného rozhodnutí, bylo proti stěžovateli vedeno trestní řízení, je nutno v této souvislosti uvést, že sice v čl. 40 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) je uvedeno, že jen soud rozhoduje o vině a trestu za trestné činy a podle odst. 2 tohoto článku je každý, proti němuž je vedeno trestní řízení, považován za nevinného, pokud pravomocným odsuzujícím rozsudkem soudu nebyla jeho vina vyslovena, avšak tento článek Listiny nelze aplikovat na daný případ. Není totiž možné směřovat trestní řízení a správní řízení ve věci propuštění ze služebního poměru podle § 106 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru. Předmětem soudního přezkumu může být pouze to, zda nastaly takové skutečnosti, které citované ustanovení stanoví jako důvod pro propuštění příslušníka Policie České republiky ze služebního poměru, a to bez ohledu na případně současně probíhající trestní řízení. Je-li tedy příslušník Policie České republiky propuštěn ze služebního poměru podle § 106 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru pro jednání, které je kvalifikováno jako porušení služební přísahy a služebních povinností zvláště závažným způsobem, a za totožné jednání je proti němu vedeno trestní stíhání, nelze dospět k závěru, že propuštěním ze služebního poměru byla popřena presumpce neviny stanovená v čl. 40 Listiny. Závěr krajského soudu o tom, že neshledal opodstatněným návrh stěžovatele na zjištění stavu řízení v trestní věci, neboť rozhodnutí soudu o prokázání viny nepodmiňuje postup podle ust. § 106 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, je proto podle názoru Nejvyššího správního soudu v souladu se zákonem.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník,

který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a účastníkovi žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. března 2007

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu